

<http://www.aficccat.org/spip.php?article10657>

La batalla de Kobane i l'expansió de l'Estat Islàmic: Per què el món està ignorant als kurds revolucionaris de

Síria?

Publication date: dissabte 25 d'octubre de 2014

- Actualitat - Articles opinió -

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Enmig de la zona de guerra siria un experiment democràtic està sent destrossat pel ISIS. Que la resta del món no se n'adoni és un escàndol.

L'any 1937, el meu pare es va oferir com voluntari per a lluitar en les Brigades Internacionals en defensa de la República espanyola. Un possible cop feixista havia estat detingut temporalment per la revolta dels obrers, encapçalada pels anarquistes i socialistes, i en gran part d'Espanya una autèntica revolució social es va produir, el que va dur a ciutats senceres a l'autogestió democràtica, indústries sota el control dels treballadors, i l'enfortiment radical de les dones.

Els revolucionaris espanyols esperaven crear una visió d'una societat lliure que tot el món podria seguir. En canvi, les potències mundials van declarar una política de "no intervenció" i van mantenir un bloqueig rigorós de la República, fins i tot després que Hitler i Mussolini, signataris ostensibles, van començar a enviar tropes i armes per a reforçar el costat feixista. El resultat va ser anys de guerra civil que va acabar amb la derrota de la revolució i algunes de les massacres més sagnants d'un segle sagnant.

Jo mai vaig pensar que veuria, en la meua pròpia vida, passar la mateixa cosa. Òbviament, cap esdeveniment històric succeeix realment dues vegades. Hi ha mil diferències entre el que va ocórrer a Espanya el 1936 i el que està succeint a Rojava, les tres províncies kurdes en gran part del nord de Síria, avui. Però algunes de les similituds són tan sorprenents, i tan angoixants, que sento que m'incumbeix, com algú que va créixer en una família la política de la qual era en molts aspectes definida per la revolució espanyola, dir: no podem deixar que acabi de la mateixa manera una altra vegada.

La regió autònoma de Rojava, tal com existeix avui dia, és un dels pocs punts brillants --en realitat un de molt brillant-- que van emergir de la tragèdia de la revolució siria. Després d'haver expulsat a agents del règim del president Assad el 2011, i a pesar de l'hostilitat de gairebé tots els seus veïns, Rojava no només ha mantingut la seva independència, sinó que és un notable experiment democràtic. Les assemblees populars han estat creades com els òrgans de presa de decisions en última instància, els consells seleccionats amb cura de l'equilibri ètnic (en cada municipi, per exemple, els tres alts oficials han d'incloure un kurd, un àrab i un altre cristià assiri o armeni, i almenys un dels tres ha de ser una dona), existeixen consells juvenils i de dones i, en un notable eco de l'organització Dones Lliures-[Mujeres Libres](#), un exèrcit feminista, la milícia "YJA Estrella" (la Unió de Dones Lliures, l'estrella fa referència a l'antiga deessa mesopotàmica Ishtar), que ha portat a terme una gran part de les operacions de combat contra les forces de l'Estat islàmic.

Com pot passar una cosa així i encara ser gairebé totalment ignorat per la comunitat internacional, fins i tot, en gran part, per l'esquerra internacional? Principalment, pel que sembla, degut al fet que el partit revolucionari de Rojavan, el PYD, treballa en aliança amb els Treballadors Kurds de Turquia (PKK), un moviment guerriller marxista que des dels anys 1970 ha estat involucrat en una llarga guerra contra l'Estat turc. L'OTAN, els EUA i la UE el classifiquen oficialment com una organització "terrorista". Mentrestant, els esquerrans en gran mesura els descriuen com estalinistes.

Però, en realitat, el propi PKK ja no és res remotament semblat al vell partit leninista i vertical que alguna una vegada va ser. La seva pròpia evolució interna, i la conversió intel·lectual del seu propi fundador, Abdullah Ocalan, que va tenir lloc en una presó en una illa turca des de 1999, l'ha dut a canviar per complet els seus objectius i tàctiques.

El PKK ha declarat que ja ni tan sols tracta de crear un estat kurd. En el seu lloc, inspirat en part per la visió de l'ecòleg social i anarquista Murray Bookchin, ha adoptat la visió del "municipalisme llibertari", cridant als kurds a

crear comunitats lliures, autònomes, basades en els principis de democràcia directa, que després s'unirien a través de fronteres estatals - les quals s'espera que es tornin progressivament insignificants. D'aquesta forma, van proposar, la lluita kurda podria convertir-se en un model per a un moviment mundial cap a una autèntica democràcia, economia cooperativa, i la dissolució gradual de la nació-estat burocràtic.

Des de 2005, el PKK, inspirat en l'estratègia dels rebels zapatistes a Chiapas, va declarar un alt al foc unilateral amb l'Estat turc i va començar a concentrar els seus esforços en el desenvolupament d'estructures democràtiques en els territoris que ja controlaven. Alguns han qüestionat si és tan seriós és tot això en realitat. Clarament, romanen elements autoritaris. Però el que ha succeït a Rojava, on la revolució siriana li va donar als radicals kurds l'oportunitat de portar a terme tals experiments en un gran territori, contigu, suggereix que això és qualsevol cosa menys una façana. Consells, assemblees i milícies populars s'han format, la propietat del règim ha estat lliurat a les cooperatives administrades pels treballadors, i tot a pesar de continus atacs per part de les forces d'extrema dreta de l'[Estat Islàmic](#) (EI).

Els resultats compleixen amb qualsevol definició d'una revolució social. En l'Orient Mitjà, almenys, aquests esforços s'han fet notar: sobretot després que les forces del PKK i Rojava intervinguessin per a obrir-se reeixidament un camí a través del territori de l'EI a L'Iraq per a rescatar a milers de refugiats yezidis atrapats en al Mont Sinjar després que els locals peshmerga fugissin del camp. Aquestes accions van ser àmpliament celebrades en la regió, però notablement gairebé no van cridar l'atenció en la premsa europea o nord-americana.

Ara, l'EI ha tornat, amb desenes de tancs de fabricació nord-americana i artilleria pesada preses de les forces iraquianes, per a prendre venjança en contra de moltes d'aquestes mateixes milícies revolucionàries a Kobane, declarant la seva intenció de massacrar i esclavitzar --sí, literalment esclavitzar-- a tota la població civil. Mentrestant, l'exèrcit turc se situa en la frontera evitant que reforços o municions arribin als defensors, i els avions nord-americans passen per damunt llançant alguns simbòlics i ocasionals bombardejos, pel que sembla, només per a poder dir que no és cert que no van fer res, com un grup que diu estar en guerra amb els defensors d'un dels grans experiments democràtics del món.

Si hi ha un paral·lel avui amb els superficials devots, falangistes assassins de Franco, quin seria sinó l'EI? Si hi ha un paral·lel amb Dones Lliures, qui podrien ser sinó les dones valentes que defensen les barricades a Kobane? El món --i aquesta vegada més escandalosament, l'esquerra internacional-- serà realment còmplice de deixar que la història es repeteixi?

* *Article publicat a la revista [Diagonal](#), que va ser publicat originalment en la pàgina web de The Guardian el 8 d'Octubre del 2014. Traduït i editat per Renzo Forero.*